

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA
NÚMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
(Antiga casa I. López Bernagor)

ADMINISTRACIÓ I REDACCIÓ LIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MIG, NÚM. 20, BOTIGA
TELÉFONO 4115 - BARCELONA

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
Fóra de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

El general La Cierva

Dalt d'un cavall sicilià
cap al Marroc se'n vol anà.

Les festes tristes

El Nadal ha passat, fred, glaçat, damunt les terres amarades per les pluges. El Cap d'any s'acosta, ja quasi es aquí. I a poca distància vénen els Reis, cavalcant... Són les festes més dolces, més íntimes, més bones que hi ha al calendari. El Nadal de l'any vell es dona la mà amb el dia Primer de l'any nou. En aquestes diades sentim passar el temps i la vida. L'agre-dolç de l'existència humana, deixa a l'ànima nostra tot el seu regust.

Però les festes d'enguany són, per a una gran part dels homes, festes tristes. I les festes tristes fan més tristesa que els dies grisos, vulgars. Són tristes aquestes festes, no solament per els pobles en guerra, que han vist el quart Nadal dolorós i sagnant, sinó per aquells altres pobles, com el d'Espanya, que sofreixen les creixents angúnies de la pau.

Hi ha gent ben menjada i ben beguda que no s'acaba de creure això de la carestia dels queviures i dels articles de primera necessitat. Però la crisi econòmica existeix, per desgràcia. A les llars obreres i a moltes llars menestrals, les estretores s'accentuen. I és ara, en aquests dies assenyalsats, quan més senten els humils el patir de l'escassetat econòmica.

Gent ben menjada, gen ben beguda que passes unes bones festes amb la teva abundor excepcional: pensa que, quan la gran guerra s'acabi, o potser abans, hi pot haver un Nadal trágic, un Nadal vermell, un Nadal de revolta. Pensa que al poble se li acaba la resignació per a passar festes tristes. Pensa que la gran guerra haurà avençat d'algunes dècades d'anys el moment de la transformació social.

L'alçament republicà

DRÒXIM el decret de dissolució de Corts i la convocatòria per a eleccions generals, totes les forces polítiques inicien una doble acció de concentració i de prosselitisme. Conservadors, liberals i mauristes consulten a la seva clientela i el senyor Alba intenta arribar a les multituds i obtenir contacte amb els republicans. Però el partit que aporta una dinàmica sorprenent i una força electoralment inconeguda és el regionalista. Disposa d'un verdader Banc Electoral, destaca delegacions catalanes per Galícia, València i Aragó, intentant aportar al Parlament una minoria tan compacta que sigui l'eix de tota la futura acció legislativa. En Cambó vol poder dir: «El Parlament sóc jo». I el Parlament és el Govern.

No volem negar eficàcia a l'expansió regionalista, sobre tot a Galícia. L'intel·lectual, encara que sigui d'extracció confessional i reaccionària, aixeca contra el cacic un principi de sobirania popular. Malgrat el seu antirrevolucionarisme, tots aqueixos regionalistes forçosament han d'anar a raure a la nostra ideologia, fonamentant les seves doctrines en aquella sobirania nacional per la que encara són escarnits els vells progressistes. Però tot i esperonant el sentimentalisme nacionalista, els nostres viatjants polítics preconitzen un afermament de la vella Espanya que ells nomenen l'Espanya gran, sens dubte perquè amplifiquen el seu dinastisme, el seu militarisme i els fervors burgesos per un millorament material. Van cap a una Espanya prussianitzada, sense les llibertats religioses germàniques. El principi de que l'autonomia no té ni ha de tenir un contingut institucional, mai com ara resulta una hipocresia regionalista. Hem vingut a omplir un gran sector dinàstic—diu un escriptor regionalista.—Però per ventura, no han estat sempre a Catalunya, davant d'En Lerroix i dels nacionalistes republicans al servei del rei?

Malgrat això, els regionalistes, fòra de Catalunya, no són els nostres enemics naturals. A Catalunya, sí. I així com ens complaurien les seves victòries gallegues o aragoneses, ens doldrien a Catalunya. Fòra de Bilbao, segurament que republicans i nacionalistes no es trobaràn enemics. L'intel·ligència d'En Lerroix, Pau Iglesias i Melquíades Álvarez servirà per a combatre als vells dinàstics i produir per Astúrias, València i Andalusia un alçament republicà.

Però, i aquí? Aqueixa intel·ligència no pot tenir cap poder a Catalunya, perquè això representaria subjectar la democràcia nostra a una estranya tutela. Cap dels tres—descomptada Barcelona—tenen forces numèriques a Catalunya, ni influències ideològiques. Així—es dirà—quin capdill o quina organització pot canalitzar l'enorme voluntat republicana de Catalunya?

Serà fàcil un fret i ponderat otorgament

d'actes després d'uns clandestins diàlegs. Figueres per a X, La Bisbal per a H. Vendrell per a Z; però aquesta mecànica electoral, encara que'n fos favorable, representaria l'intervenció i predomini de la «Lliga» la nostra vida, rebent de les seves mans districtes nostres, ben nostres, i acatant la seva falsa força, deguda a caciquistes, poteccions i a impures manipulacions. La lluita a Catalunya té d'ésser franca i forta, sense cap fraternització amb els regionalistes.

Nosaltres tenim fe en un alçament republicà, aquell alçament que's confiava neixeria de la tèrbola i torpe evolució nacionalista-radical. N'hi hauria prou amb produir un parlament republicà que congregués als representants de tots els districtes per a votar una fórmula d'unió, una recaudació i un programa d'acció electoral. Catalunya en les eleccions seria aleshores republicana. Si ens sopeditem al mesiratge de la «Lliga», apareixerà com regionalista.

Els i nosaltres no podem tenir cap paral·lelisme. Ells admeten i acaten les Juntes de Defensa; nosaltres, no. Ells volen l'afermament per la purificació del règim, nosaltres, no. Ells no prediquen ni volen cap llibertat, nosaltres, si les Corts tenen caràcter de Constituents, presentarem les taules de les nostres lleis; ells, en fi, estan a punt de llençar un emprèstit de dos mil mil·lions per a destinar mil mil·lions a gastos militars. Nosaltres contra això hem d'alçar bandera i pot ésser el crit que aixequés a la nostra gent.

Que acudeixin tots els republicans a un parlament per a renovar la nostra fe, que tots tinguin una voluntat optimista, que tothom faci un esforç, oferint un valer, de ploma, d'eloqüència, de proselitisme o de riquesa i Catalunya, com en les Constituents, podrà demanar les autonomies espanyoles plenes de llibertats. I els regionalistes no seràn més que cinc advocats peripatètics de les societats econòmiques d'amics del país.

PARADOX

L'Iglesias, no!

OPRENEM que algunes voltes l'interès de partit obligui a fer coses renyides amb les convencions particulars de cada hu. Hem votat moltes vegades, per disciplina, a homes que'n eran particularment antipàtics; per no aparèixer com a notes discordants en èpoques de febre unionista, hem seguit campanyes no gaire fonament sentides; hem callat veritats i consentit mentides quan el proclamar les primeres i el combatre les segones podia significar un perill per a una victòria convenient als nostres ideals. Tot això vol dir que tenim la ductilitat necessària per a no anteposar punts de vista propis als punts de vista que, errada o acertadament, sosté la majoria de l'opinió republicana.

Lo que no volem consentir sense la nostra

protesta és que el capritxo d'un home, per Lerroix que sigui, s'imposi a totes les conveniències del partit, a totes les prudències de tàctica i a tots els imperatius de la decència política i, solament per ronyons, obligui a Barcelona a suportar un alcalde impopular, antipàtic i, no sols per la raça, que fóra lo de menys, sinó per l'ànima, que és lo essencial, foraster a casa nostra.

Parlem sempre amb prou llealtat i amb prou franquesa per a no tenir mai necessitat de posar eufemisme en el llenguatge, ni disfrecs al pensament. Seria una vergonya per Barcelona que l'Emilià Iglesias presidís la nostra Corporació Municipal i si una toçuderia incomprendible en un home equànim i serè com En Lerroix ho imposa, bons catalans hi ha al partit radical que no deuen consentir una etzegallada de la que no tardaria el propi Lerroix en arrepentir-se.

Com que no hem ajudat a l'elecció dels regidors republicans que entraran a l'any nou al municipi, no tenim autoritat per a imposar a la majoria republicana de l'Ajuntament, la nostra opinió, però la condició de ciutadans de Barcelona i la nostra filiació republicana ens obliga a vetllar pels interessos de la ciutat i pel bon nom del partit, i moguts per aquests dos sentiments, volem declarar, quan encara s'hi és a temps, que l'elecció de l'Emilià Iglesias per a l'Alcaldia de Barcelona seria una errada que pagaria cara el partit replebicà de Catalunya.

I la primera conseqüència deplorabilíssima, fóra la demostració indubitable de que a Barcelona la força republicana es compon solament d'una voluntat i d'uns quants milers d'esclaus.

JEPH DE JESPU

L'any dels Estats Units

ANY 1918... Any cinquè de la guerra... Serà aquesta la guerra dels cinc anys? Passarà més enllà la lluita formidable? Si fóssim supersticiosos, el vinent dia de Cap d'any, a l'hora de la posta, guaitariem el cel, per a veure si hi ha clarors rogenques, o si el blau es desmaia suauement, dolçament, com en un anunci de pau.

Any cinquè de la guerra... aquest any 1918 serà l'any dels Estats Units. El nou combatent vindrà, d'allà molt lluny, de l'altra banda de l'Atlàntic, per a ocupar el lloc que l'enfonsament de la Rússia ha deixat vacant en les files de l'exèrcit que lluita per la bona causa.

Vé l'Amèrica cap a Europa. Pot-ser l'Àsia també vindrà. I és que la gran guerra d'avui no és la guerra europea, sinó la guerra mundial.

Els Estats d'Europa que lluiten han arribat, després de tres anys i mig de guerra, a un estat d'equilibri, de relativa igualtat de forces, que fa difícil la decissió. I heu's aquí que els homes de la Amèrica vénen a posar el seu pes a la balança indecisa.

Serà prou aquest pes, aquest brau pes americà, per a decantar la balança cap el costat de la raó i de la justícia? Nosaltres creiem que sí. La República dels Estats Units constitueix un poble de més de 100 mil·lions, jove, fort, ric, idealista. Té enormes-recursos materials i espirituals. Ell sol val tant i pot tant com els dos Imperis centrals alhora.

Hi ha un enemic, és veritat, la mar immensa. Hi ha la distància, que en aquest cas és un enemic. Però, així i tot, si descomptem de la força nordamericana la part de pèrdua per causa de la distància i de la mar, resta encara una força formidable, prou grossa per a ésser decisiva.

Els nordamericans vénen a Europa per dret propi. La guerra és mundial, i ells són ciutadans del món. I ells són també, al cap i a l'últim, fills de l'Europa, d'on van sortir. La Flor de Maig que va dur els puritans anglesos a les terres de l'Amèrica del Nord, està avui de tornada a les costes d'Europa. L'Europa és la vella pàtria, la terra ancestral d'aqueixos homes que avui desembarquen sota les estrelles del seu estandart.

Don Quixot s'ha fet ianqui, s'ha dit. I és veritat. L'espurna d'idealisme que fa gran la figura del bon Quixot, llueix als ulls d'aquei-

xos soldats nous que arriben. Ells no venen a cercar res, com no sigui la mort. Ells no demanen cap aventatge, cap indemnització, ni als seus al·liats ni als seus enemics, sinó que donen el seu esforç, la seva sang, la seva vida, el seu or. Tot això s'ho podien haver estalviat seguint la política del neutral egoisme i de la neutral covardia. I no s'ho han volgut estalviar. Venen de molt lluny, després de passar els perills de la mar, a donar-ho tot generosament, pel triomf de la causa justa.

L'any nou arriba. I, en arribant, dona un gran crit entusiasta: Visca la República dels Estats Units!

FULMEN

EL GRAN IGNOCENT

Infant, era innocent; vegé la vida com un camí de flors a cada banda; no hi patien els peus, i menys la gola, encara que el camí fés una rampa. Dona al treball els braços, llest, frenètic, acotà el cap, cedí la ferma espatlla, gemegà, apesarat, fadics i engúnies, el front regalimant suors amargues. Pagà a tot-hom puntual, no volgué deutes que promouen raons i armen baralles i a l'hora d'estimar buidà follies i foc damunt d'una ànima apagada, emprò servent al pit la flor divina nascuda sota el sol de l'esperança. Home, fou innocent sota la verga d'una llei mig-eval, fàcilment barbre; s'armà, 's vegé disfreça, sentí enutjos i en fogí esmaperdut, el crani en brases. Fou sembrador de dolços optimismes i en l'amistat begué fel i vinagre, naixent-li cabells blancs abans de l'hora, ratllant-li el front l'arruga del sarcasme. Ara, encara innocent, recorda un dia de rebel·lió en els mestres i en les masses, quan semblava imminent el crit de glòria, la ruptura del jou que duu la pàtria. I dubta dels traïdors jencara dubta! quan deuria atrevir-se i exaltar-se contra aquells que mal-paguen els seus deutes i contra els que, averiats, fan corre el sabre.

J. COSTA I POMÉS

Muchas gracias, señor Coppel

EL famoso relojero alemán, de Madrid, don Carlos Coppel, me ha mandado un ejemplar de su revista *Por la Patria y por la Verdad*, y un folleto contra Italia, dirigido a los obreros españoles, y titulado *Vuestros enemigos, los italianos*.

Si el señor Coppel no fuera alemán, no defendería una mala causa y un pleito perdido, no defendería crímenes y criminales indefendibles, se habría ganado todas nuestras simpatías y todos nuestros respetos. Su patriotismo alemán es verdaderamente admirable. ¡Todo por Alemania! Esa metralla que dispara desde su revista, es necesariamente mortal. Esos bloques de cemento armado, esos folletos que les lanza a los enemigos de su pueblo, han de producir muchas víctimas. El señor Coppel es digno de una patria mejor. El señor Coppel tira a los perros su fortuna. No recuerdo qué periódico madrileño fué el que, refiriéndose al dinero mal gastado por el señor Coppel y a la compra de almas que no valen nada, hizo el famoso chiste: «Los relojes de Coppel son los mejores, porque dan la hora y los cuartos». La hora no sé, pero los cuartos sí que los dan puntualmente. El relojero Coppel, de Madrid, y el fotógrafo Freudenthal, de Zaragoza, han sido nombrados por Ratibor y el Kaiser, almirantes del Manzanares y el Ebro, respectivamente, generales en jefe del frente meridional, del frente de España, esta colonia suya. Coppel, especialmente, es el Komandante, el capitán general de los 80,000 alemanes refugiados en España, de ese ejército con el que se amenazó un día a Romanones. Nada más que a esa amenaza no supo contestar nuestro Gobierno virilmente, como el americano: «Hay aquí 80,000 cuerdas de cáñamo y 80,000 ramas

de árbol para colgar a esos tunantes, si no se están quietos.»

Por la Patria y por la Verdad! es un periódico quincenario o quincenal. Es una Gaceta para chinos o para negros del Camerón. Una revista para gente de trenzadora o como sea.—Por la patria y por la verdad quiere decir por la patria alemana, que es la enemiga de todas las demás, y por la verdad del Kaiser, que es la más diabólica mentira. Es de suponer que el señor Coppel sabe más de relojería, que de política internacional. Sino, ya habría tenido que cerrar el establecimiento. Los relojes del señor Coppel irán a la hora; pero lo que es su revista no va. Los cuentos cameronianos que les cuenta a sus lectores, le han conquistado a la publicación el título de *El Kolosal Kamelo de Karlos Koppel*. Sin embargo, el relojero de Madrid parece un ser completamente inofensivo. El se da cada dos semanas el gustazo de librar batalla con Inglaterra y con Francia y de derrotarlas en un periquete, y no hay que quitárselo. Sus buenos marcos le cuesta.

El señor Coppel malhabla de Italia. Por Dios, querido relojero, marque usted bien los minutos. ¿Mala peste los italianos, señor Coppel? Pues se están portando majestuosamente. Ese ejército de mandolinistas le están rompiendo sus instrumentos en la cabeza al autócrata de la monarquía dual. El *guerra ai tedeschi* estremece las costillas de los Apeninos. Del Piave *on ne passe pas*. ¿Por qué calumnias a los italianos, boche fullero? ¿Qué mal nos han hecho los italianos a los españoles? ¿Han asesinado ellos a Granados? ¿Han fusilado a nuestros compatriotas? ¿Han torpedeado nuestros buques? No nos tomes, pues, la coleta.

Alemania no puede perder la guerra—afirma Coppel—porque a nuestra nación le sobran hombres y víveres. Sí, y se están comiendo unos a otros. A los cerdos los alimentan con carne humana. A los cerdos les debe de saber a gloria la carne de alemán, la grasa de soldados muertos. La deben de encontrar un gustillo conocido. ¡Pobres soldados! Al emperador habría que tirarlo a los puercos. Pero no hay cuidado. Al revés. Las mujeres concebirán artificialmente y parirán hijos a docenas, para que no falte carne de cañón, para que no les falte su pitanza a los cerdos. Los chicos irán a las trincheras con la leche materna en los morritos. Todo, antes que hacer la revolución y destronar al Anticristo de hierro. Todo, antes que confesarse vencidos. Hasta el último hombre y hasta el último reloj.

Pero todo será inútil, germanos, hombres de hierro, bestias estinfálicas, sembradoras de peste y de muerte. Todo será inútil, Kaiser de los cañones, Anticristo feudal, Leviatán sangriento, azote del género humano, plaga del mundo. Todo será inútil, hombres de testa dura, pueblo de fauces carnívoras, pueblo de buitres fatal a tus vecinos, horda vandálica en mal hora venida a Europa. Todo será inútil, Kaiser madrugador, monstruo sangriento, monstruo de ferocidad y de barbarie, César de la muerte, genio del mal y del crimen, emperador del cañón y del hierro y del acero Krupp y de la pólvora seca.

Todo será inútil. La justicia eterna guarda con su espada al mundo. El pueblo de amos, el Herrenvolk de Lamprecht, no prevalecerá. La cruz de hierro no se alzará sobre la Europa devastada, sobre la tierra convertida en cementerio. Las bestias de charcutería y de cuartel, que habéis lanzado al galope sobre la humanidad latina, serán desmontadas del lomo de los caballos del Apocalipsis. Os tendréis que volver a vuestras selvas y a vuestras guaridas con el rabo entre las piernas. Prusia será descuartizada como una vaca; ella ha rotó los platos y ella los tendrá que pagar. Os habréis de rendir, malditos, o le habréis de pegar fuego al Imperio y convertirlo en una inmensa Numancia. Seréis aventados como paja y dispersados como los judíos por la haz de la tierra. Y por los siglos de los siglos oiréis y veréis en boca de los hombres las mismas maldiciones: «¡Al infierno, Habsburgos y Hohenzollerns! *To hell with Habsburgs and Hohenzollerns!* ¡Dios castigue a Austria y aplaste a Alemania! ¡Dios premie a Francia e Inglaterra!»

ANGEL SAMBLANCAT

El comiat sentimental

— Pensar que ja he acabat els turróns!...
— No us queixeu. Un any de vida!... Poguessim allargar tant nosaltres!...

Sonata LXXXI

A s'ha passat Nadal i Sant Esteve i els Ignocents; pot dir-se que ja tenim un peu al 1918. Vos han provat bé les festes? Sí? Me'n alegro. Que tingueu, que tinguem i sobre tot que tinguin tots els que avui se barallen un millor any nou que els quatre que porten patint.

I dic porten i no portem, perquè fins ara a nosaltres ens ha tocat ballar amb la més maca. Ara que sembla que la lletja i que la flaca vol servir-nos de parella en l'any que vé. Qui té pa no té cotó i qui té cotó no pot fer anar les fàbriques per manca de combustible. I això que les pessetes són la millor moneda del món i que'ls senyors del Banc d'Espanya se reparteixen el 30 per cent d'interessos, quasi res! De manera que som un país ric, però no, aquesta vegada no's complirà aquella paròdia de les absoltes que diu:

Qui té duros fuma puros.

Aquí amb tot i tenir duros fumarem amb pipa i convertits en nous reis Midas tot lo que toquem se'ns convertirà en or i morirem de gana i fret.

Hom ja veu que l'actual govern no'n té pas tota la culpa perquè és molt difícil arreglar en dos o tres mesos totes les desgràcies i goteres que havien fet els altres però els diaris de Madrid se veu que'ls hi tenen ràbia i volen que pleguin abans de fer les eleccions. Això és lo que fa que servidor al revés desitja que les facin perquè quan tan s'exclamen alguna se'n deuen témer i lo bonic fóra que llurs temors fossin fundats i per una vegada vegessin unes Corts una miqueta expressió de la voluntat del poble.

Diu que'ls Reis ens portaran el decret de dissolució de les Corts. No sera mal present.

Sobre tot si ens prometen que a les noves no sortiran diputats l'Alcalá Zamora (li tinc ràbia), En Rivas Mateos (li tinc més ràbia), aquell *maestro* de periodistes que's diu don Burell, el Bergamin i el pallaço de Roderic Soriano.

En canvi voldria que tornés a sortir el marquès de Villahermosa de Astúrias, aquest sí que és un bromista dels nostres. Que surti encara que sigui derrotant al màquina-parlante de Vázquez de Mella (molta ràbia an aquest ximple) que inspira sos parlaments en un epitome de l'Historia d'Espanya que em feren apendre de petit i l'autor del qual es més embustero que'n calces.

I ara, amics, pensem, en el batlle de Barcelona. Ens volen fúmer. Protestarem un dia per raons d'ètica i diguerem:

Maura, no!

Avui, per altres raons que no vuj dir de què són, hem de cridar:

Emiliano, no!

Perque així sigui, bevem-hi.

MORITZ VI

L'ANY 1917

Auca, quals estríbots tenen un sentit tan clà, que, com el lector veurà no necessiten ninots.

Dèbil, magre i ploraner, vé al món, de pares incògnits, el dia hu de gener.

Tan bon punt sab caminà, per mostrà els intents que porta, ens apuja el preu del pa.

Al pa el segueix el carbó i al carbó, el bacallà, l'oli, les mongetes i el sabó.

El poble, al veurè-ho, s'atterra, però el senyor Romanones li explica que això és la guerra.

Per tan potent raó. les tres quartes parts d'Espanya s'han d'escursar la racció.

Hi ha, no obstant, uns quants mortals que, mentres la gent dejuna, s'atipen de guanyar rals.

Això augmenta la misèria i, una mica cada dia, la cosa es va posant sèria.

Sentint de sarau remors, el Govern treu la clau grossa i... cric, crac!... tanca les Corts

I posat a fè heretgies per tenir nos més subjectes, ens suspèn les garanties.

De res li serveix el *reto* i, perdut el plet pel *conde*, s'enfila En Garcia Prieto.

El dia primer de juny un cert element molt sèrio diu: «Pel juny... la Junta al puny.»

El Govern queda aturdit i tots els polítics pensen: —Recristina, quin bullit!...

Cau En Prieto i puja En Dato i, esperant que aquest ho arregli, tornem a passà un llarg rato.

Mes, com l'arreglo no vé, els representants del poble diuen, cremats: —Què hem de fè?

I, amb molt enlairades mires, celebren una Assemblea que... n'hi ha per llogar cadires.

D'això en resulta una gresca en la qual tots enraonen i ningú sab lo que's pesca.

Vé el 13 d'agost i... etxem!; de lo que passa aquells dies és millor que no en parlem.

Aminat el temporal, torna a sortí el soi, en forma de Govern mig-nacional.

En ell hi ha de tot: sapiència: joventut, valor, frescura... de tot... menos conseqüència.

Mentres tant, l'any, avorrit de tants entrebanes i sustos, comença a quedar-se al llit.

Veü que al seu voltant tot balla: sab que s'acaba el cotó i que aviat no hi haurà palla.

Sent que'l peix és sols pels grossos i que als pobres carnícers ja no'ls queda carn... ni ossos.

Eixordat per l'immens clam que per tot arreu ressona, determina plegà el ram.

I sense foc ni minestra com un pollet, mor de fret el dia de Sant Silvestre.

E. P. D.!... Ens ha otès, ens ha causat una pila de mals, però no hi fa res.

Dediquem-li una oració i plorem-lo, doncs el pròxim diu que, ai!, serà molt pitjò!...

C. GUMA

DE LA GUERRA

FETS CONEGUTS DEL 21 AL 27 DE DESEMBRE DE 1917

Per terra

Al front occidental s'accentuén els preparatius d'una gran ofensiva alemanya, en la qual pot-ser pendran part contingents austro-hongaresos. Es considera probable que el cop sigui donat a Flandes, a la Champagne i a l'Alsàcia. Els aliats davant d'aquesta perspectiva, reforcen fòrmidablement les seves defenses. La pròxima batalla tindrà, per al curs de la guerra, una transcendència tan gran com la del Marne. Durant els darrers dies no hi ha hagut altra cosa sinó combats d'artilleria, topades de patrulles i alguns atacs de sorpresa, el més important dels quals ha estat un que han realitzat els alemanys a la regió d'Iprés, gràcies al qual han ocupat una petita llenca de terreny.

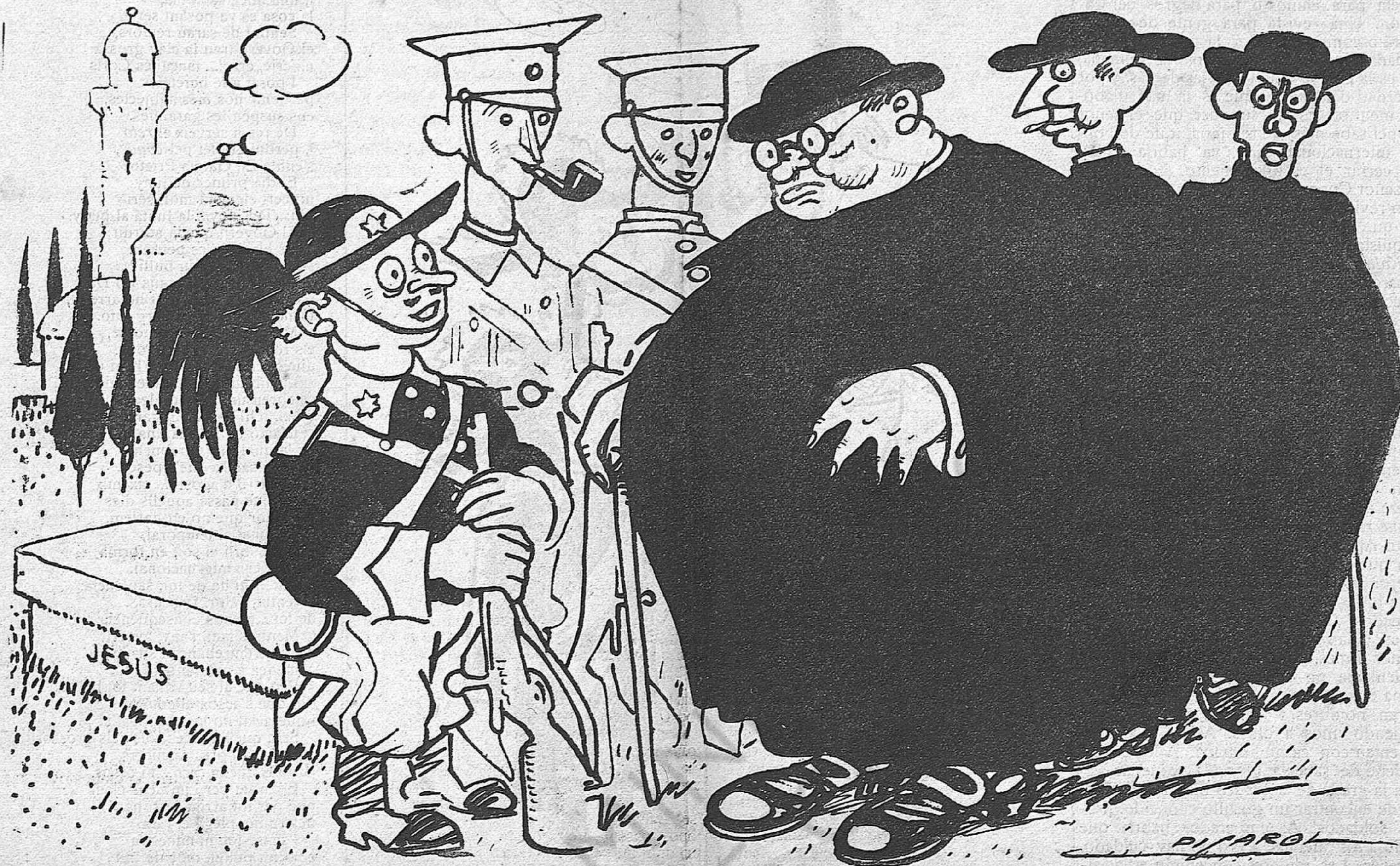
Al front oriental s'ha pactat oficialment l'armistici, i han començat les negociacions de pau entre la Quadruple Aliança austro-germano-búlgaro-turca i els bolcheviki russos.

Al front italià, els austro-alemanys han seguit atacant obstinadament les posicions italianes a les muntanyes entre el Brenta i el Piave havent pogut apoderar-se del mont Asolone i del Col di Rosso fent uns 3.000 presoners en la presa del primer i uns 9.000 en la del segon. Això ha empitjorat sens dubte la situació del mont Grappa, que és la clau de les posicions italianes. Si aquesta muntanya fos presa pels austro-alemanys, fora molt difícil que els italians mantinguessin la línia del Piave. Amb raó ha dit el general Alfieri que el mont Grappa és el Verdun italià.

Al front de Macedònia, alguns atacs locals dels anglesos sense canvi en la situació.

Al front de la Palestina, els anglesos han seguit avançant, havent ocupat moltes altres poblacions.

La reconquesta del Sant Sepulcre

— Ja poden estar contents!... Ja'l tornem a tenir nostre!...
— Sí; però ens haveu reventat el negoci de les "butlles".

Per mar

El submarí alemany que va enfonar el creuer-transport francès *Château Renault*, fou destruït a son torn per dos torpeders francesos, quedant presonera la tripulació.

Un navili auxiliar de la flota anglesa ha estat enfonsat per un submarí al mar d'Irlanda salvant-se part de la tripulació.

Per l'aire

Un nou atac d'avions alemanys a la costa anglesa, el qual no ha obtingut gaire resultat. Un avió atacant ha estat abatut i els seus tripulants han estat fets presoners.

Un avió militar italià ha batut el *record* d'altura, pujant a més de 7,000 metres.

EN Lerroux, en el miting de la «mèrida fraternal» celebrada diumenge a *Belles Arts* va dir, entre altres coses de més o menys substància que «és hora de que tornin els vells procediments del garrot i dels *bárbaros*».

Tant furios i tant valent va declarar-se, que la «Venus» del vestíbol tota s'esgarriava. A haver tingut mans, s'hauria tapat les orelles en més d'una ocasió.

El secret de la girada de procediments ja el sabem. El quefe va veure que diumenge feia molt fret i... volgué escalfar les masses.

Una obra de misericòrdia que, sia com sia, se li deu haver d'agrair.

Sembla que la candidatura republicana de candidats a diputats a Corts pel districte de Barcelona la constituïràn els següents noms.

Alexandre Lerroux.
H. Giner de los Rios.
Miquel Unamuno.
Julia Besteiro.
Francisco Lairet.

Anem-hi tots a sota el roure, que deia aquell.

Amb la solemnitat i la pompa de costum en aitals actes, diumenge passat va col·locar-se a

Sant Martí, la primera pedra del monument projectat a la bona memòria de Mossèn Rodó, un bon capellà, gran amic dels menesterosos, que en vida feu un gran bé a la barriada.

Nosaltres no hi assistirem, perquè es donà a la festa un aire purament clerical. Però en esperit ens associarem al homenatge al sant varó.

A capellans com mossèn Rodó, flor que no fa estiu, home de cor excel·lent i amic dels pobres, LA CAMPANA DE GRACIA, no ha tingut mai inconvenient en glorificar-los.

Els butlletins clericals donen compte de que aquest any les «mises del gall» a mitja nit foren totes molt concorregudes.

I es comprèn.

Amb el fret que feia, a la sortida dels cines, on havien d'anar ells i elles, sinó a la fosca de les esglésies per a acabar-se de calentar?...

El comte de Romanones se n'ha anat de caçera a Santa Cruz de Mudela.

Es clar.

Com que ja no pot caçar electors, se'n va a empaïtar llebres.

S'han comentat molt unes declaracions d'En Sánchez Toca, contra les Juntas Militars de Defensa.

L'home les califica de monstruoses, inconciliables amb la dignitat constitucional.

Cal remarcar que En Sánchez és el polític que hi *toca* més d'Espanya.

Quan menys és el que té més bon nas.

Els «jóvenes bárbaros» han enviat un telegrama a En Rodés, sollicitant l'amnistia per als presos dels fets d'agost.

S'ha de confessar que'l procediment del telegrama, no té res de barbre.

Ni de jove.

Es el procediment de les patums.

En viatge de propaganda electoral, ha sortit cap a Lleida el Vis-President de la Mancomunitat senyor Sol.

Després de tants dies grisos i plujosos la gent de la Diputació no s'amagava de dir-ho: —Ja ha sortit el Sol?... Gracies a Déu!

Ha tornat a sortir *La Trinchera*.

No la trobavem gens a faltar.

Amb les que hi han en els fronts de guerra, encara en sobren.

Una comissió de cap-pares nacionalistes se'n va a trobar al bon patrici senyor Fàbregas, de Reus, banquer a la Rambla de Barcelona, i empresari de teatres al carrer de l'Hospital.

— Què volien?

— Hem pensat presentar-lo per diputat.

— Bravíssim!... Ai rebony!...

— Què té?...

— Que és un *qüento* això!

— Què?

— Homes, que fins ara, que he fet quartos, no's recorden de que tinc talent!...

Els nostres policies s'han constituït, finalment, en Junta de Defensa.

Ara falta, doncs, no més una cosa:

Que el poble es constitueixi també en Junta de Defensa contra... contra tots.

Don Alexandre ha dit que «la crisi del actual Govern és imminent».

«Paraules!... Paraules!...» que digué Shakespeare.

La crisi dels Governos no l'haurien d'anunciar els revolucionaris com a imminent problema, sinó a dada fixa: demà, avui, de aquí a mitja hora...

Si no és aixís... caca.

Un diari dona compte de l'explosió de dos artefactes, ocorreguda de matinada, a la Granvia Diagonal.

En dona compte, i afegeix:

«En el hecho intervino la guardia civil.»

Mau!...

Alguns carnicers han posat lletrerets redactats en aquests termes:

«Cerrado por no querer timar al público.»

No està mal.

Però ens hauria semblat molt millor aquest altre:

«Cerrado por estar cansados de timar al público.»

Els termes haurien estat més justos.

Al mig de la Plaça d'Armes, del Parc de Barcelona, s'hi ha col·locat una estàtua d'En Llimona que's titula «Desconsol».

Ja ho veig. Ironies de l'artista lligaire.

Es una al·lusió a la deixadesa en que fa

anys mostra el nostre Municipi en relació al parc.

Una deixadesa realment desconsoladora.

De mal en pitjor.

Segons el «Calendari del Pagès» —molt senyor meu!— després de les *furioses tormentes* vindran *frets intensíssims*.

Excuso dir-los que la notícia ens ha deixat glaçats.

Això és *llover sobre mojado*, o, com si diguessim mel damunt de bresques, però sense bresques ni mel... o diguin-li lo que vulguin.

Es dir que, després de tormentes i encara furioses, vinguen fets, i encara intensíssims?...

En acabant tot això ¿no podria el senyor Espiter celestial enviar-nos una mica de caldet?... encara que fós d'aquell caldo híbrid i germanòfil que porta el nom de «Maggi»?

Lo millor, per això seria que ploguessin faves en conserva. Amb llauna i tot.

Compreu-lo aviat que s'acaben

Imprempta LA CAMPANA y LA ESQUEVELLA, carrer del Olm, número 8